

ANĐELKO NOVAKOVIĆ (1951-2003)

IN MEMORIAM

Iako nije bio suradnik ovoga godišnjaka, ni marulolog, pa ni strukovni proučavatelj starije hrvatske književnosti, Anđelko Novaković toliko je bio vezan i za književnost, i za Marulića, i za sve što se u Splitu oko Marulića zbivalo, da uredništvo *Colloquia Maruliana* čuti dužnost i duboku potrebu da mu na ovim stranicama izrekne zahvalnost i posljednji pozdrav.

Književnik, pjesnik, kritičar i esejist, dopredsjednik Društva hrvatskih književnika, tajnik i voditelj njegovih promotivnih aktivnosti, naš Anđelko (jer kako ga drukčije zvati?) ostat će s nama u ostvarenim djelima svojega duha – u knjizi stihova bogata i znakovita naslova, *Anđeli utihe u ornjima razlike*, u *Jednom uvodu u Marinkovićevo djelo*, u mnoštvu stranica izabranih pjesama Viktora Vide, Josipa Pupačića, Jure Kaštelana, u svescima *Mosorske vile*... Ali jednako nam je dragocjena ona neopipljiva njegova baština, koja se tek šturo može prelistavati u kronikama DHK, ali koja svojom punoćom živi u sjećanju onih koji su ga poznavali: zanos, ustrajnost i ljubav što ih je unosio u mnogobrojnim i raznovrsnim javnim prigodama, blagost i plemenitost njegove osobe, duboko poštovanje književnosti i književnika spojeno s lakoćom i duhovitošću što je oslobađala od patetike i blažila napetosti. Nastojao je da se među piscima, djelima i čitateljima ispletu spone osobna doživljaja i neposredna dodira: da suvremenici budu jedni drugima svjedoci i sputnici, da o preminulima ne umine glas. Nadasve, da književni susreti ne budu puka prigoda u kalendaru, obavljena dužnost, nego da se dodir sa živom književnom riječju, gotovo na način starih Grka, pretvori u svečanost. Jedinstvenost je Anđelkova bila u tom što je u svakom takvom nastupu iznova isijavao osobnu obuzetost, vlastiti doživljaj svečanosti, neiscrpan polet i ljubav za ono čemu je posvetio čitav život: hrvatsku književnost. Bili na rasporedu Jurini jablani u Zakućcu, Šoljanovi dani u Rovinju, Croatia rediviva u Selcima, Dobrojutro more u Podstrani, zbivanja na Hvaru, u Vrgorcu, Vinkovcima, Omišu, Drenovcima, Splitu... njegov se žar nikada nije gasio.

Marulićeve dane zadužio je kao tajnik Povjerenstva Nagrada dana hrvatske knjige (još jedna dužnost koju je od samog početka zdušno obavljao), smireno i pouzdano se brinući za rad Povjerenstva, žustro i poneseno vodeći svečani čin dodjele, svake godine na 22. travnja u Splitu. U pamćenju ostaju i književne večeri u Zagrebu, osobito predstavljanje časopisa *Most / The Bridge* posvećenog Maruliću (br. 1-4/1999, na engleskom jeziku) u prostorijama DHK. No u nizu Anđelkovih darova Maruliću uistinu je nezaboravna proslava 550. Marulićeve rođendana u Omišu, valjda najbolja fešta ikad posvećena drevnom začinjavcu. Nju je, usuđujemo se reći, priredio s osobitom zauzetošću i ljubavlju. U klastru Franjevačkog samostana na Skalicama, u blagoj večeri, pred okupljenim mnoštvom izmjenjivali su se, pod njegovim vodstvom, Marulićevi stihovi, prigodne riječi govornika i skladni klapski napjevi. Omiš je tada bio Marulov grad, Marul je pomalo postao i Omišaninom.

Upravo se tu i tada najbolje moglo oćutjeti od čega je satkan taj dobri čovjek, Anđelko: dodir sa zavičajem obnavljao mu je dah i snagu, zvuk hrvatske književne riječi bio je ambrozija od koje su mu uvijek iznova rasla krila. Utješno je misliti da smo bili svjedoci toga obnavljanja i preobrazbe. Sjećanje pomaže da se umanji praznina koja je ostala kad su mu, jednoga dana, krila narasla zauvijek.

Bratislav Lučin